

Нарочването на един ден в годината за отдаване на благодарности и за преброяване на благословенията е станало неразделна част от американската култура, една традиция, за която много хора вярват че е била отбелязвана без прекъсвания още от времето, когато пилигримите от Колонията в залива на Масачусетс са я започнали през есента на 1621 година. Подобно на други традиции, закоренени в историята и културата, същността ѝ е по-сложна от това, което традиционните вярвания описват.

Денят на благодарността бе отбелязан от 8а и 8б класове с голяма обща почерпка, включваща и традиционни за празника и сезона домашно приготвени сладкиши. Всеки ученик каза за какво е благодарен и какво би искал да има на трапезата на този ден. Учениците от 8а клас изработиха табло

Отбелязването на Деня на Благодарността по начина, по който са го отбелязвали пилигримите от седемнадесети век – важно уточнение, понеже хората по целия свят са празнували ден на жътвата откогато е започнала да съществува историята – води потеклото си от пътуването на кораба Мейфлауър, който напуснал пристанището на Плимут в Англия на 6 септември 1620 година. На борда на кораба имало сто и двама човека, които искали да придобият повече религиозна и гражданска свобода в Новия Свет. Корабът акостирал в Америка на 11 декември на мястото, наречено Плимутска скала (Plymouth Rock). Противно на това, което повечето хора мислят, първата колония на пилигримите не е била на това място – някои от тях слезли на брега да съберат малко храна и вода на това място, но не били посрещнати с отворени обятия от местните жители. Виждайки това, те се завърнали на кораба и тръгвайки на юг, стигнали до нос Код (Cape Cod), който им предложил по-удобен пристан и по-доброжелателно настроени местни жители от племената Уампаноаг и Патукстет.

Пилигримите се оказали на стотици мили по на север от мястото, където възнамерявали да се установят. Документът, който били получили от Англия, ги задължавал да се заселят в земите, дадени на компанията Вирджиния от Плимут, но те решили да се заселят на мястото, където излязли на сушата, вместо да продължат в ново откривателско пътешествие, за да открият точното място, определено им в

документа. Поради тази причина те изобщо не били подготвени за първата си зима и около половината от първите заселници измрели.

През пролетта на 1621 година, Скуанто, воин от Патукстетите, и Самосет, воин от Уампаноагите, показали на оцелелите пилигрими как да садят и торят царевица, тикви, жито, овес и фасул. Също ги научили и на своите методи на лов и риболов. С приближаването на есента, губернаторът Уилиам Брадфорд пожелал да отдаде благодарности на Бог за оцеляването на колонията и да почете помощта и щедростта на местните индианци, които буквално запазили живота на общността им. Въпреки че първите земеделски опити на пилигримите били далеч от успешни, губернаторът заповядал празнуването на фестивал на жътвата. Точната дата не е известна, но преценките за нея варират между 21 септември и 9 ноември 1621 година.

Приблизително 90 индианци, начело с вожда на Уампаноагите Масасоа присъствали на фестивала, който трябвало да трае пълни три дни. Повечето историци се съгласяват, че местните жители осигурили повечето храна, която най-вероятно включвала дивечово месо, риба, омари, миди, сливи и боровинки, царевичен хляб, тикви и други зеленчуци. Историята леко се различава от традицията тук, защото този фестивал не бил, нито бил замислен да бъде събитие, което да се повтаря всяка година. Той обаче отбелязал началото на период, в който заселниците загърбили политическите и религиозните си различия и преди дипломатическите им отношения с индианците им да се влошат.

Повече от половин век изминал преди отбелязването на следващия Ден на Благодарността. На 20 юни 1676, губернаторският съвет в Чарлзтаун, Масачусетс, обявил 29 юни за Ден за отдаване на благодарност за “опазването на нашите градове от надвисналото разрушение, което враговете ни опитаха, и за дадените ни превъзходства над тях”. Главното превъзходство за европейските колонизатори било неволното, но разрушително разпространение на дребната шарка в Северна Америка – местните племена никога не били боледували от нея и нямали имунитет. Цели племена изчезнали от лицето на земята и съпротивата срещу експанзията на колонистите била унищожена.

Следващият официален празник на Благодарността се случил след цял век, през октомври 1777 година – той отбелязал американската победа над английската армия в Саратога. Въпреки че този празник бил повече военен отколкото духовен, всичките 13 колонии имали свои представители в събирането.

През 1789-а година президентът Джордж Уошингтън обявил 26 ноември за национален Ден на Благодарността. Почти 100 години изминали преди празнуването на следващия национален Ден на Благодарността, но междувременно много от щатите решили да отбелязват свой собствен празник независимо един от друг. Щатът Ню Йорк започнал да празнува през 1830 година.

Празнуването на Деня на Благодарността по начина, който ни е познат днес, е бил установен с кампания, започната от писателката Сара Джозефа Хейл, известна като авторка на детското стихотворение "Mary Has A Little Lamb". През 1863 тя убедила президентът Ейбрахам Линкълн да постанови, че национален празник за Деня на Благодарността ще бъде отбелязван ежегодно на последния четвъртък от ноември.